

Chương 491: Rizaira (9) - Nhật Nguyệt Tộc

(Số từ: 3588)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:41 PM 13/07/2023

Mưa hè đã rơi.

*Vút!

Mưa trong rừng không nặng hạt nhưng cũng đủ làm nản lòng các hoạt động ngoài trời.

Mặc một chiếc áo mưa, Luna Artorius lắng nghe những âm thanh nhịp nhàng của các tác động vang vọng qua cơn mưa như trút nước.

Từ từ, cô đi về phía nguồn gốc của tiếng ồn, xuyên qua màn mưa.

*Nút!

Sau đó, Luna nhìn thấy một thân cây gãy và rơi xuống đất.

Một cách có phương pháp, chàng trai trẻ tiếp cận cái cây bị đổ và tiếp tục công việc của mình với chiếc rìu.

Chặt củi trong mưa rất nguy hiểm.

Tay cầm có thể tuột khỏi tay anh ta, và lưỡi dao có thể trượt và xoắn, dẫn đến thương tích nghiêm trọng.

Tuy nhiên, chàng trai trẻ dường như bất chấp những mối nguy hiểm đó, kiên trì giáng chiếc rìu xuống đều đặn.

Vào ngày đầu tiên, nó dường như là một cuộc đấu tranh đáng kể.

Đến ngày thứ hai, chiếc cán rìu cũ kỹ cuối cùng cũng bị gãy, anh phải mượn một chiếc của nhà khác để tiếp tục chặt củi.

Khi Ronan đặt một cái cán mới vào chiếc rìu gần như mòn và cung cấp một cái cán mới, nhịp độ công việc tăng lên.

Vì Reinhardt, người sở hữu sức mạnh phi thường, chịu trách nhiệm vận chuyển số gỗ đã chặt tới

Rizaira một mình, nên tiến độ công việc của anh ấy bị chậm lại.

Đã hai tuần kể từ khi Reinhardt bắt đầu dọn rừng.

Luna quan sát thấy rằng một bên của khu rừng đã bị dọn sạch hoàn toàn.

Vẫn còn nhiều cây phải chặt, nhưng tiến bộ không thể phủ nhận đã được thực hiện.

Luna đến gần Reinhardt và nói nhẹ nhàng.

"Reinhardt, trời mưa rồi. Hôm nay nghỉ đi."

*Thud

Tiếng mưa to nhưng không đủ để át đi giọng nói của Luna.

Tuy nhiên, Reinhardt vẫn tiếp tục vung rìu đều đặn, dường như không nghe thấy cô ấy.

Luna lặng lẽ nhìn vào lưng anh.

Hình dáng của anh ta chỉ tập trung vào việc vung rìu.

*Thud

Cô quan sát anh tập trung chẻ củi đều đặn, vì đó là công việc duy nhất anh có thể hoàn thành với một cái rìu.

"Reinhardt."

Mặc dù Luna gọi lại, Reinhardt vẫn tiếp tục làm việc với chiếc rìu của mình, dường như không để ý đến bất cứ điều gì khác.

"..."

Anh không giả vờ không nghe thấy.

Anh thực sự không thể nghe thấy cô ấy.

Luna lặng lẽ quan sát bóng lưng của Reinhardt trước khi quay người bước đi.

*Thud

Khi Luna rời đi, cô nghe thấy tiếng rìu đều đặn.

***

Đêm khuya bên trong phòng hội đồng.

"Đại nhân, ngài định để cậu ấy ở lại Rizaira bao lâu?"

Một trưởng lão tóc trắng chống gậy hỏi Luna.

Ronan ngồi bên cạnh Luna, người đang ngồi ở đầu bàn, với những cư dân của Rizaira trước mặt họ.

Không ai tỏ ra khó chịu với sự hiện diện của Reinhardt ở Rizaira.

Chỉ tò mò.

Vẻ tò mò rõ rệt hiện rõ trên khuôn mặt mọi người.

—Hơn một tháng, gần hai tháng.

Mọi người đều hoang mang trước hoàn cảnh của chàng trai ở Rizaira và quyết định cho phép của Chúa tể.

"Cho đến khi đứa trẻ có được thứ nó muốn."

Bầu không khí trong phòng hội đồng trở nên hỗn loạn trước những lời bình tĩnh của Luna.

"Đại nhân, nếu đó là quyết định của ngài... chắc hẳn phải có một mục đích lớn hơn mà chúng thần không biết... nhưng chẳng phải điều này chưa từng xảy ra trước đây sao...?"

Một lão giả không khỏi lắc đầu khó hiểu.

"Tiền lệ..."

Luna cúp mắt xuống và im lặng một lúc.

Trong suốt một khoảng thời gian vô lượng, một tiền lệ như vậy chưa từng xảy ra trước đây.

Luna quan sát khuôn mặt của những người tập trung trong phòng họp một lần nữa.

Có những người già, những người sắp già và những người trung niên.

"Việc Ragan được phép phiêu lưu vào thế giới này cũng là điều chưa từng xảy ra, trong khi vẫn chưa biết về sự tồn tại của Nhật Nguyệt Tộc."

Nhắc đến người con trai quá cố, lời nói của trưởng làng khiến nét mặt mọi người trở nên buồn bã.

"Thưa ngài... Ragan được phép phiêu lưu vào thế giới này bởi vì cậu ấy đã không biết được những bí mật của Nhật Nguyệt Tộc... Rất giống với Ellen..."

"Ta đã nói về tiền lệ, không bí ẩn."

Luna bình tĩnh trả lời.

"Thông qua tình huống của Ragan, chúng ta phát hiện ra rằng việc thiết lập các tiền lệ mới trong

lãnh thổ chưa được khám phá không phải là hiếm."

Những lời của Luna khiến mọi người trong phòng im lặng.

"Vì vậy, không có quy tắc nào nói rằng chúng ta hoàn toàn không thể thiết lập một tiền lệ mới."

"Nhưng, thưa ngài, nếu có gì đó không ổn thì sao...?"

Luna xen vào những lời quan tâm của người phụ nữ lớn tuổi.

"Ta nên là người chuẩn bị cho điều đó, không phải cô."

Những lời bình tĩnh của Luna mang lại sự im lặng cho căn phòng.

"Hơn nữa, nếu không có ta, Nhật Nguyệt Tộc sẽ không tồn tại? Tất cả những gì mọi người cần làm là phục vụ Mặt trời và Mặt trăng như bản thân đã học và tiếp tục sống theo cách đó."

"Thưa Đại nhân... Ngài là thủ lĩnh duy nhất của Nhật Nguyệt Tộc."

Trước những lời đầy nước mắt của trưởng lão, Luna nở một nụ cười dịu dàng.

"Có đúng là không nhất thiết phải có tiền lệ bầu ra thủ lĩnh mới trong số mọi người không?"

Mặc dù mọi người đều muốn đáp lại lời tuyên bố của Luna, nhưng không ai có thể phản đối quyết định của cô ấy.

Sau khi mọi người rời khỏi phòng họp, chỉ còn lại Luna Artorius và Ronan Artorius.

"Đại nhân, ngài định dạy bí thuật sao?"

Khi nghe câu hỏi của Ronan, Luna lắc đầu.

"Không, điều đó sẽ ràng buộc đứa trẻ với những hạn chế của Nhật Nguyệt Tộc. Làm sao ta có thể làm được?"

Luna im lặng nhìn xuống sàn nhà.

"Đứa trẻ phải tự mình đạt được bất cứ điều gì nó mong muốn."

"Vì vậy, thay vào đó ngài sẽ thao túng thời gian?"

Nghe vậy, Luna im lặng nhìn Ronan.

"...Anh đã nhận thức được."

"Mặc dù thần không biết chi tiết cụ thể, nhưng bằng cách nào đó thần cảm thấy ngài sẽ làm như vậy."

"...Đúng."

Luna lặng lẽ tập trung vào lối đi dẫn đến hầm mộ.

"Tất cả những gì ta có thể cung cấp cho đứa trẻ đó là thời gian."

"..."

"Không phải can thiệp vào thời gian của Rizaira không phải là can thiệp vào thế giới sao? Ta được phép can thiệp vào Rizaira, và chính đứa trẻ đó đã tự mình đến đây."

Trước nụ cười của Luna, Ronan đáp lại bằng một nụ cười gượng gạo.

"Có vẻ như đó là một cuộc tranh luận yếu."

"Vâng, đó là một lập luận yếu."

"Có thể chấp nhận thông báo cho Reinhardt rằng thời gian ở đây chảy khác so với thế giới bên ngoài không?"

"Có lẽ."

Vô tình, Reinhardt sẽ dành thời gian của mình trong đau khổ và bất an.

"Nếu cậu ấy biết rằng thời gian ở đây trôi khác đi, đứa trẻ sẽ tìm thấy sự thư thái. Cậu ấy sẽ tìm thấy sự bình yên và tĩnh lặng tinh thần sớm hơn, và có thời gian để cơ thể và tâm trí mệt mỏi của mình được nghỉ ngơi."

"Nhưng hòa bình đến dễ dàng thì cũng dễ dàng bị phá vỡ."

"Chỉ khi hòa bình là khó kiếm được, nó cũng sẽ kiên định."

"Nếu cậu ta đạt được sự thư thái và yên bình một cách dễ dàng và nhầm lẫn chúng với sức mạnh của chính mình, cậu ta sẽ sụp đổ khi hỗn loạn và sợ hãi thực sự xuất hiện."

Khi nghe những lời của Luna, Ronan chậm rãi gật đầu.

"Cho nên ngài cố ý giấu sao."

"Vượt qua giới hạn và hoàn thành mục tiêu là những vấn đề khác biệt."

Nghe những lời của Luna rằng Reinhardt cần vượt qua giới hạn của mình hơn là đạt được mục tiêu của mình, Ronan im lặng.

Âm thanh nhịp nhàng của chiếc rìu cắt qua gỗ vang vọng trong tâm trí của Luna.

"Ronan."

"Vâng, thưa Đại nhân?"

"Anh có nghĩ là anh sẽ buồn nếu ta biến mất không?"

"Tất nhiên là thần sẽ như vậy."

Đáp lại câu hỏi của Luna, Ronan trịnh trọng gật đầu.

"Anh đã luôn khá bạo dạn phải không?"

"..."

"Tuy nhiên, sống như một con người, buộc phải làm như vậy vì anh, không quá tệ. Không, nó thực sự khá thú vị."

Luna lặng lẽ nhìn xuống hành lang.

"Vì ta bị buộc phải sống một cuộc sống của con người, ta đã áp ủ ý tưởng trải nghiệm sự kết thúc của loài người - cái chết."

"Thưa ngài."

"Đó chỉ là một suy nghĩ mà ta đã xem xét."

Quan sát vẻ mặt nghiêm túc của Ronan, Luna khẽ cười khúc khích.

***

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Reinhardt tiếp tục chặt củi.

Trên thực tế, nếu Reinhardt tận dụng tối đa công suất ma thuật và các Thánh tích của mình, anh ta có thể dọn sạch toàn bộ khu rừng trong vòng một ngày.

Tuy nhiên, anh ta cần phải duy trì [Tăng cường sức mạnh ma thuật] cực kỳ tinh vi và chặt từng cây một bằng rìu.

Kết quả là, công việc của Reinhardt chắc chắn tiến triển chậm hơn, liên quan đến các hành động thận

trọng hơn và sử dụng các công cụ kém hơn bình thường.

Tất nhiên, duy trì một tâm trí minh mẫn suốt cả ngày không phải là một nhiệm vụ dễ dàng.

Có thể hiểu được, có những lúc anh mất tập trung, và anh thường giật mình khi lưỡi rìu tách khỏi cán, khiến anh mất tập trung.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận sự tiến bộ của anh ấy.

Sự tập trung của anh ấy, ban đầu cạn kiệt chỉ sau 1 giờ, nhanh chóng vượt qua 2 giờ, rồi 3 giờ và cuối cùng là 4 giờ.

Cuối cùng, anh ấy có thể duy trì trạng thái tập trung của mình không chỉ khi chặt củi cả ngày mà còn cả khi nghỉ ngơi và lấy lại hơi thở.

Khoảng 2 tháng sau khi bắt đầu chặt củi, Reinhardt đã đốn hết số cây trong rừng.

"Tôi không thể tin rằng cậu đã hoàn thành mọi thứ."

Arta nhận xét, nhìn chăm chăm vào tàn dư của khu rừng, giờ chỉ còn là một tập hợp các gốc cây.

"Nhưng cậu đã nhanh hơn về cuối, phải không? Thật đáng kinh ngạc."

Đáp lại những lời của Lena, Reinhardt lặng lẽ gật đầu.

Anh ta đặt chiếc rìu cũ nát, đã được thay cán nhiều lần, lên xe đẩy. Khi xếp những khúc gỗ cuối cùng lên xe, Reinhardt tặc lưỡi.

"Nếu hỏi đó ai đó nói với tôi rằng loại hình lao động này sẽ giúp tôi đạt được tinh thần minh mẫn, tôi sẽ chế giễu họ."

Lầm bầm, Reinhardt kéo chiếc xe đầy gỗ.

"Điều khiến tôi khó chịu nhất là nó thực sự thành công."

Bóng tối không đáy trong mắt Reinhardt vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tuy nhiên.

Những cảm xúc đó bây giờ thật yên bình.

***

“Con đã hoàn thành tất cả gỗ chặt?”

“Vâng.”

“Con đã mất một khoảng thời gian đáng kể.”

“Con không chắc liệu 2 tháng có được coi là nhanh hay không... nhưng không phải thế sao? Con chưa bao giờ làm điều gì như thế này trong đời.”

Phải mất 2 tháng.

Luna tỏ ra bối rối khi nghe tin Reinhardt đã một mình hoàn thành nhiệm vụ to lớn là dọn sạch khu rừng. Ronan chỉ gật đầu đồng ý.

"Vậy thì, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ phải loại bỏ rễ cây."

"..."

Thật sự?

Họ không thể chỉ nói 'làm tốt lắm' sao?

Khi quan sát thấy Luna tình cờ đề cập rằng sẽ có nhiều công việc hơn sẽ bắt đầu vào ngày hôm sau, Reinhardt cảm thấy một làn sóng khó chịu bất ngờ.

KHÔNG.

Ở đây một thời gian, thỉnh thoảng anh quên mất thân phận của mình, mặc dù anh biết là không nên.

Thật nực cười khi cảm thấy khó chịu vì không được khen ngợi vì đã chặt tất cả các cây.

Có thể là tôi đã quá quen với cuộc sống ở Rizaira? Thành thật mà nói, có những lúc tôi chợt tỉnh giấc, sợ rằng cuối cùng mình sẽ sụp đổ dưới sự tồn tại không mục đích này.

Mặc dù lúc này tôi đã gạt những suy nghĩ về thế giới bên ngoài sang một bên, những cơn ác mộng vẫn thỉnh thoảng xảy ra.

Tuy nhiên, tôi đã nhận thấy rằng tâm trí của tôi trở nên minh mẫn hơn sau khi thực hiện các nhiệm vụ đơn giản trong suốt cả ngày.

"Biểu hiện của cậu đã được cải thiện đáng kể."

Đó là những gì Ronan đã nói.

"Là vậy sao?"

"Chắc chắn rồi."

Không có vấn đề gì đã xảy ra hoặc làm thế nào nó xảy ra.

Giữa sự lo lắng và thiếu kiên nhẫn bao trùm lấy tôi, tôi đã trở nên lão luyện trong việc duy trì sự bình tĩnh của mình và duy trì hiệu quả cao nhất của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] trong thời gian dài.

"Nhờ có con, chúng ta dường như có đủ củi để tồn tại cho đến năm sau."

Theo lời của Luna, có vẻ như tôi chỉ làm những điều tốt cho Rizaira.

Và tôi không hiểu tại sao đó lại là một vấn đề. Rốt cuộc, đúng là tôi đang sống ở Rizaira.

Dân làng thường ca ngợi tôi vì sự chăm chỉ của tôi khi họ nhìn thấy tôi chất củi ở trung tâm làng, và nhiều người thậm chí còn để lại cho tôi một ít đồ ăn nhẹ.

Thay vì trở thành gánh nặng, tôi đã làm những việc tốt cho bản thân trong khi giúp đỡ ngôi làng.

Không có gì sai với điều đó.

Trước khi tôi nhận ra điều đó, tôi đã trở thành một phần của cộng đồng nông thôn tên là Rizaira.

***

Nhờ việc chặt hết cây cối trong rừng, Rizaira không còn phải lo lắng về củi đốt nữa.

Nhìn đồng củi đồ sộ đang khô giòn dưới nắng, trong tôi dâng lên một cảm giác tự hào khó tả.

Nếu mọi chuyện kết thúc suôn sẻ...

Nếu mọi vấn đề được giải quyết, và gánh nặng trên vai tôi tan biến...

Tôi chợt nghĩ đến việc thử làm một việc gì đó như làm nông.

—Ma Vương, canh tác.

Chỉ nghĩ về nó thôi đã khiến tôi cười thầm vì sự vô lý.

Dù thế nào đi nữa, sau một thời gian dài và khó khăn, cuối cùng tôi cũng đã chặt xong cây.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi vĩnh viễn chia tay với chiếc rìu của mình.

Thay vào đó, hai công cụ khác đã được thêm vào bộ sưu tập của tôi.

—Một cái xẻng và một cái cuốc.

Cây cối trong rừng rất đa dạng.

Có những cây lớn, những cây cỡ trung bình và cả những cây nhỏ mà tôi chỉ cần nắm lấy và lắc chúng bằng tay không là có thể gãy được.

Hãy đặt những cái nhỏ sang một bên.

"Thành thật mà nói, ngay cả tôi cũng thấy điều này thật khó khăn."

"Cậu biết?"

"Đương nhiên, đây không phải nhiệm vụ bình thường."

Nhìn gốc cây vững chãi với những chiếc rễ như vươn dài vô tận, lòng tôi thấy choáng ngợp.

Làm thế nào tôi có thể nhổ cái này?

Tôi không cần máy móc hạng nặng cho việc này sao? Đây không phải là một công việc cho một máy xúc?

Để tránh đào bừa xuống đất như khi tôi mới bắt đầu chặt cây, tôi thậm chí còn mang theo cả Arta, nhưng anh ấy cũng lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Nhìn ra cái cây khổng lồ với phần gốc choáng ngợp của nó, tôi đứng trước một cái cây nhỏ hơn một chút.

Sau khi suy ngẫm, tôi nhận ra rằng nhiệm vụ này là một phần của chuỗi các quy trình.

Việc chặt cây lặp đi lặp lại giúp tôi giải tỏa tâm trí khỏi những phiền nhiễu và giúp tôi làm quen với việc sử dụng tối ưu [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Vì vậy, đến bây giờ, tôi đã khá quen với nó.

Lần này, nó là về điều đó.

Tăng cường đầu ra của chính [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đã được tối ưu hóa.

Nhỏ cây có rễ sâu không cần kỹ thuật; nó yêu cầu thiết bị.

Tuy nhiên, không đời nào những công cụ như vậy lại có sẵn ở vùng nông thôn này.

Vì vậy, tôi phải dựa vào sức mạnh của mình để hoàn thành các nhiệm vụ đòi hỏi thiết bị.

Bằng cách tối đa hóa hiệu quả của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và tăng công suất của nó, tôi đã quen với việc chuyển đổi tất cả sức mạnh ma thuật thành sức mạnh của mình mà không giải phóng bất kỳ thứ gì ra bên ngoài.

Khi tôi xem xét nó, chắc chắn phải có lý do mà Luna yêu cầu tôi tạo một trường...

Đó không thể là nó.

Nó giống như giải thích một giấc mơ.

Tôi chỉ đơn giản là được giao một nhiệm vụ, và tôi là người gán ý nghĩa cho nó.

"Tôi cũng chưa từng làm việc này bao giờ, nên có lẽ tôi cần phải gọi người lớn đến giúp."

"KHÔNG."

Đây không phải là vấn đề kỹ thuật, nó đòi hỏi sức mạnh thuần túy.

"Đầu tiên, chúng ta sẽ làm điều đó một cách thô sơ."

"...Cái gì?"

*Plack!

Tôi cắm xẻng xuống đất.

Để tạo rãnh đủ sâu để bám vào gốc cây.

*Plack! Plack! Plack!

Sau một vài lần đào, tôi để lộ rễ cây ở một mức độ nhất định.

"...Tôi hiểu những gì cậu đang cố gắng, nhưng cậu thực sự có thể làm được không?"

"Nếu nó không hoạt động, chúng ta sẽ xem xét một cách tiếp cận khác."

Tôi ngồi xổm xuống, đứng trên gốc cây.

Sau đó, với hai cánh tay hạ xuống, tôi nắm lấy phần bị đập nát của gốc cây như thể nó là một cái tay cầm.

Vẻ mặt của Arta không có vẻ hứa hẹn.

"...Điều này có vẻ không ổn."

"Chúng ta sẽ thử, và nếu nó không hiệu quả, chúng ta sẽ tìm cách khác."

Mặc dù tôi không chắc nó sẽ diễn ra như thế nào với [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đầu ra tối đa, nhưng vì đây là một phần trong quá trình đào tạo của tôi, tôi đã sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] với hiệu quả cao nhất và đầu ra không cho phép ma thuật rò rỉ ra ngoài.

Tôi đã có thể cảm thấy hiệu quả [sức mạnh ma thuật] của mình đã được cải thiện đáng kể.

Kể từ thời điểm đó, nhiệm vụ là tăng sản lượng trong khi duy trì toàn quyền kiểm soát ma thuật.

Với sức mạnh đáng kinh ngạc, tôi đã cố gắng nhổ gốc cây bị cắm sâu bằng tay không.

"Tôi là một máy xúc của con người."

"Máy xúc...? Cái gì vậy?"

"Là một chuyện."

Sử dụng [Tự đề xuất] và [Thần Ngôn] là tốt.

"Ugh!"

Cảm thấy máu dồn lên đầu, tôi cố gắng dùng tay không kéo gốc cây ra.

Siết chặt đùi, cánh tay và eo của tôi.

"Uuuggghhhh!"

"Cậu bị điên rồi..."

*Twitch

Tôi không chắc, nhưng có chuyển động.

Nó đã xảy ra.

Nó sắp xảy ra.

Nếu không có chuyển động nào cả, tôi sẽ không biết, nhưng tôi cảm thấy nó đang hoạt động, vì vậy tôi càng dùng nhiều lực hơn.

Tôi dùng một lực rất lớn, cảm giác như thể các mạch máu khắp cơ thể tôi có thể vỡ ra.

Không phải nhổ cây, mà dùng chân đẩy đất ra và kéo cả thế giới lên - kiểu khái niệm đó.

Với tất cả sức mạnh của tôi.

Chưa hết, tôi tiếp tục nhồi nhét lượng mana tràn đầy lý trí xuống dưới.

"Guh."

"Ah."

"Ah."

"Ah!"

Tôi hét lên, sử dụng một sức mạnh mà tôi chưa từng sử dụng trước đây.

*Cụp!

Một cái gì đó đã bị gãy.

"Uh...ugh..."

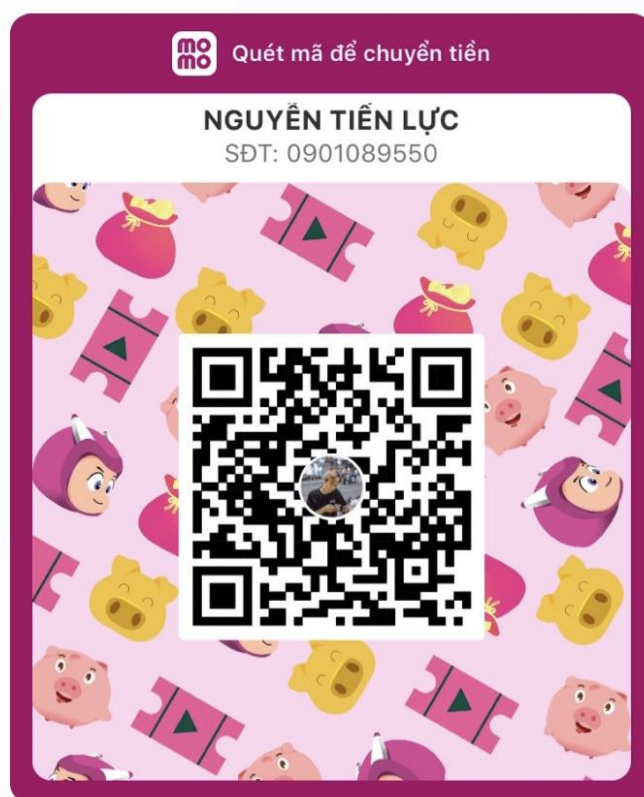
"Này... Cậu không sao chứ?!"

Thật vậy, một cái gì đó đã bị gãy.

Đó là lưng của tôi. (*Thuc: :v*)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading